

www.omkonst.se:

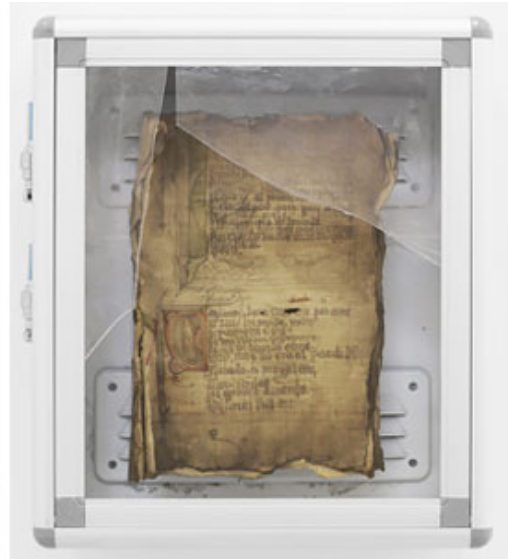
De minnen vi äger

Michele Gabriele – Nevven Gallery, Göteborg, 29/10–6/12 2020

Text: Olle Niklasson

© Michele Gabriele
Klicka på bild för hög upplösning

© Michele Gabriele
(Klicka på bild för hög upplösning)

Nevven Gallerys höstsäsong med sparsamma presentationer fortsätter: Stevie Dix bestod av två stora målningar och en bänk. Den aktuella utställningen med Michele Gabriele visar tre eller fem verk, beroende på hur man räknar, men i gengäld är titlarna desto längre. Utställningen *Ode to the shitty situations and tragicomic events in an artists life* är Gabriele's första separata i Sverige och bygger tematiskt på hans erfarenheter som trettiosjuårig konstnär. Verken är ur tre olika serier: *It's always so hard to admit that things are different than what we had believed at first sight*, *If it does not kill you it makes you stronger/Too old to be readable but too important to be thrown away* och *Strong enough*, alla tre från 2020.

Utöver de personliga minnena fokuserar Michele Gabriele också på de minnen vi äger kollektivt: hur uppstår de, vem eller vad det är som skapar dem, och kanske framförallt, kan vi överhuvudtaget lita på det vi minns?

Tydligast blir det i *Too old to be reliable...* där det som kunde varit medeltida texter placerats i tre små skyltskåp. Pergamentsidorna är emellertid oläsbara, skapade av Gabriele själv, och inte äldre än en dagstidning från i våras. Glasen till montrarna är också krossade, som om det hade funnits en larmknapp i skåpet där man kunnat kalla på hjälp, inte en förfalskad artefakt med en enda funktion: att inge ett falskt sken av historia.

© Michele Gabriele

© Michele Gabriele

© Michele Gabriele

Verket *It's always so hard to admit...* bygger på förvanskade minnen skapade av Stephen Spielbergs *Jurassic Park*, där filmens Velociraptorer i själva verket motsvarade en betydligt större dinosaurie, Deinonychus. Gabriele återger lögnen samtidigt som han lägger ytterligare lager till berättelsen genom att visa dinosaurierna mycket naturtroget åt en sida medan den andra exponerar apparathöljen i plåt, sladdhärvor och kontakter. Att dinosaurieskallarna står på hjul skulle också kunna få oss att tro att de kan röra sig mekaniskt men de är helt statiska.

Strong enough består av ett par riktiga skridskor med en mycket stor orullad joint framför tåhättorna och kunde ha varit ett René Magritte-motiv som med en av hans asymmetriska titlar kunde ha skapat ett tankeprång, men här upplever jag att höjden saknas.

Michele Gabriele spelar på våra gemensamma föreställningar, men för att hans erfarenheter från ett liv som konstnär också ska kunna nå betraktaren krävs ett personligt uttryck, genom verkens uppenbara laddning eller att betraktaren subliminalt påverkas i den riktningen, men där ställer sig den popkulturella estetiken i vägen. Ytan klarar inte att bära ärendet. Eller är det mina egna minnen, äkta eller inte, som gör att jag missar något i läsningen av verken?

Omöjligt att missa däremot är Michele Gabrieles hantverksskicklighet. Inte minst detaljarbetet på dinosaurieskallarna är imponerande in i minsta påhittad detalj.

I en intervju med Andy Warhol 1961 ställde konstkritikern Gene Swenson frågan om vad popkonst är. Warhol svarar: "Det är att gilla saker". Jag tror att Michele Gabriele också gillar saker, men det är samtidigt omöjligt att se hans verk och låta bli att reflektera.

Göteborg 2020-11-18 © Olle Niklasson

© Michele Gabriele

Foto: Courtesy of NEVVEN. Photo by Monia B. Hamouda

Nevven Gallery, Göteborg | Omkonsts startsida

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com